

ลูกเถียงพ่อแม่...แก้อย่างไร?

นำเสนอเมื่อ : 6 ส.ค. 2552

ลูกเถียงพ่อแม่...แก้อย่างไร?

Date Time : 2009-07-07 02:39:42

พ่อแม่จะรู้สึกอย่างไรหากวันหนึ่งลูกที่เราคอยเลี้ยงดูมาขึ้นเสียงเถียงเราโดยที่ไม่ฟังเสียงใคร??!

ปัญหาหนึ่งเมื่อลูกเริ่มที่จะมีความคิดเป็นของตัวเอง เริ่มโตพอที่จะรู้จักตัดสินใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง พ่อแม่หลายคนจึงอาจเจอปัญหาที่คล้ายกันในเรื่องของพฤติกรรมของลูก โดยเฉพาะคำพูดของลูกที่อาจดูก้าวร้าว, และดูเหมือนว่าความเข้าใจระหว่างพ่อแม่และลูกจะห่างไกลกว่าที่ผ่านมา แต่ทว่าคงไม่ใช่เรื่องดีแน่ถ้าในขณะที่ลูกกำลังเสียงดังใส่พ่อแม่ นั่นพ่อแม่ได้ตอบกลับมาในน้ำเสียงที่ดังไม่แพ้กัน

ในเรื่องนี้ พญ.สุริยา รั้วเหลือง จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น และ รองผู้อำนวยการฝ่ายการแพทย์ สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์กล่าวว่า "เมื่อลูกเริ่มโตพอที่จะมีความคิดเป็นของตัวเอง อาจมีบางครั้งที่เขาเริ่มไม่ยอมทำตามที่เราบอก และมั่นใจในสิ่งที่ตัวเองคิดว่าถูกต้องเสมอไป ดังนั้นความเข้าใจระหว่างพ่อแม่และลูกอาจถูกบั่นทอนลงไปได้ ซึ่งไม่มีครอบครัวไหนอยากใหญ่โตมาเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง ยึดตัวเองเป็นหลักโดยที่ไม่ฟังเสียงใคร แต่การที่ลูกเริ่มที่จะเถียงพ่อแม่ นั่นได้เป็นสัญญาณที่บอกว่าเขาเริ่มมีความคิด มีเหตุผล ดังนั้นพ่อแม่ควรจะคำนึงไว้ว่า ลูกเริ่มมีความคิดที่เป็นของตัวเองแล้ว ลูกไม่ใช่เด็ก ๆ ที่เราจะบอกอะไรแล้วเขาจะทำตามทุกอย่างเหมือนเมื่อก่อน เมื่อเด็กมีเหตุผลร่วมกับอารมณ์"

"สิ่งที่พ่อแม่ควรทำอย่างแรกคือต้องเข้าใจเขาก่อนว่า สิ่งที่ลูกเป็นนั่นคือพัฒนาการของเขาที่เริ่มมองตัวเองเป็นหลัก เด็กวัยนี้คิดว่าเขาถูกต้องเสมอ เราต้องรับฟังเขาก่อน โดยที่เราเข้าใจเขาว่าทำไมถึงคิดอย่างนั้น พ่อแม่และลูกต้องแชร์กันเช่น หากลูกเถียงว่า ของเล่นชิ้นนี้เป็นของเขา เขาก็มาเอง เราต้องถามว่า เอาเงินที่ไหนไปซื้อ เราต้องถามถึงสาเหตุและให้เขาพูดอย่างมีเหตุผล หรือถ้าหากเขาไม่ทำธุระบ้าน แอบกวาดหัวแล้ว เราต้องบอกลูกว่าอย่าเถียงพ่อแม่ เพราะมันไม่ดี ถ้าทำการบ้านแล้วให้อาณาให้พ่อแม่ดูด้วย เราต้องเชื่อก่อนแล้วหลักฐานค่อยตามมว เราไม่ต้องตอบว่า ถ้าทำการบ้านไม่เสร็จ ก็บอกทำไมเสร็จ ทุทางออกให้เขาใจเย็น ในขณะที่พ่อแม่ก็ต้องอดทนและเข้าใจพฤติกรรมของลูกด้วย ซึ่งหากผู้ใหญ่เริ่มต้นด้วยความเข้าใจ รับฟัง มีเหตุผล เด็กก็จะเถียงน้อยลง แต่ถ้าวางคียบใช้อำนาจในทางที่ไม่ถูกไม่ควร เด็กก็จะไม่ยอม ถ้าพ่อแม่เสียงดัง เมื่อลูกโตขึ้น มีอิสระ เขาก็จะทำกับพ่อแม่เช่นนั้นเหมือนกัน" พญ.สุริยาแนะ

อย่างไรก็ดี เมื่อการเถียงมีอารมณ์เข้ามาด้วยเสมอ ถ้าลูกเสียงดังพ่อแม่ต้องมีสัญญาณเตือน ไม่ว่าจะคำพูด น้ำเสียง เพราะพ่อแม่ต้องจัดการอารมณ์ของลูกให้โตก่อน มิเช่นนั้นเขาก็จะไม่รับฟังอะไรทั้งสิ้น แต่หากในทางธรรมแล้ว ปัญหาการเถียงของลูกนั้นแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุดแห่งเสถียรธรรมสถานได้ให้คำแนะนำว่า

"เวลาที่เรากดเถียงกันคุณแม่ชุนมัวหรือเปล่าคะ ถ้าคุณแม่ไม่ชุนมัวการเถียงนั้นก็ใช่ออกาสให้เด็ก ๆ กับเราได้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกัน แต่ถ้าว่คุณแม่ชุนมัวควรวามันเป็นการขัดแย้งแล้ว ลูกจะเอาอย่าง แม่จะเอาอย่าง เวลาที่เราชุนมัวเพราะกิเลสเขาครอบงำ การขัดแย้งจะไม่มีการเรียนรู้เลย ขอให้เรารักษาใจในฐานะที่เป็นแม่ ที่จะสอนให้ลูกรู้โดยการใช้การปฏิบัติของเราการแสดงความเห็นด้วยการพูดนั้นทุกคนมีสิทธิ์ที่จะทำได้ แต่ขอให้เคารพกันด้วยการทำหน้าที่ที่รักษาใจของเราในขณะที่แสดงความเห็นนั้นอย่าให้มีกิเลสเขาครอบงำ การฝึกให้มีโอกาสพูดคุยกันนั้นเด็ก ๆ จะกลัวความยากขึ้นและถาเผื่อจะให้อธิษฐานที่เขวจะรววเขาควรจะพูดอะไรในเวลาไหนและการใช้โอกาสแห่งการพูดนั้นจะทำให้คนไม่ทุกขยากได้อย่างไร คุรวาน์ลูกของเราจะเก่งขึ้นจากโอกาสที่คุณแม่ให้ ขอให้คุณแม่รักษาใจของคุณแม่อย่าให้มีกิเลสเขาครอบงำในขณะที่เรากำลังแสดงความเห็นกับลูกเอาไว้ นั่นเป็นโอกาสที่ดีที่ลูกจะได้เรียนรู้ว่าความสงบเย็นของจิตนั้นการเถียงจะเป็นประโยชน์ไม่ใช้การขัดแย้งเพราะมีกิเลสเขาครอบงำ ขอให้มีความสุขกับการที่ได้แสดงความเห็น"

สิ่งเหล่านี้เปรียบเสมือนแนวทางปฏิบัติที่พ่อแม่ควรตระหนักก่อนที่ความสัมพันธ์และความเข้าใจระหว่างพ่อแม่และลูกจะถูกบั่นทอนทุกวันๆ เพียงเพราะคำพูดที่ไม่เข้าใจกัน ดังนั้นหากเราหันหน้ามาคุยกันอยู่บนเหตุผลก็คงเป็นเรื่องที่ดีสำหรับทุกคน ในขณะที่ลูกๆเองก็ไม่ควรลืมว่า การที่ลูกขึ้นเสียงกับพ่อแม่ ไม่ว่าจะด้วยเรื่องอะไรนั้น หากเป็นการขึ้นเสียงอย่างไรเหตุผล โดยที่ไม่สนว่าคนตรงหน้าคือ พระในบาณนั้น นับเป็นการสร้างบาปไปโดยไม่รู้ตัว

From : Fortune Stars